

FATA

CU

WISE

ALB

NEGRU

ANDREEA RUSSO

**FATA
CU
VISE
ALB
NEGRU**

//bestseller

Ador deșteptătorul. Zilnic are grijă să îmi amintească că trăiesc, e acel gen de alarmă ce nu-mi permite să uit că prezentul nu poate fi amânat.

Doresc să mă trezească, să mă grăbească să trăiesc, să mă fugărească pe scări și să mă îndemne să trântesc uși din grabă, să mă ajute să savurez doar o gură din ceaiul de dimineață, după care, tot acest deșteptător, să mă fugărească spre tren sau spre orice mijloc de transport pentru a ajunge fără întârzieri unde am nevoie. Aș fi fericită.

Doresc să mă enervez pe culoarea roșie a semaforului și pe ambuteiaje, pe liftul ce și-a închis ușile drept în nasul meu și pe patiseria ce nu are gogoșele mele preferate dimineața. Pe pisica cea neagră ce mi-a tăiat calea și pe

șoferii neatenți, pe fețele înăcrite ale trecătorilor și pe simplul fapt că mă grăbesc zi de zi, dimineață de dimineață, să trăiesc.

Sună deșteptătorul, întorc capul spre dreapta, nu îl opresc, eram trează de mai mult de două ore înainte ca acesta să sune, și așa e zilnic. Oare de ce îl mai activez dacă mă trezesc înainte să sune? Probabil îmi doresc să simt ceea ce simte orice om când se trezește, o ură față de deșteptător și o dorință de a dormi mai mult. La mine totul e invers.

Ca rezultat, niciun accesoriu cotidian, niciun obicei, nimic din ce e valid pentru alții, nu e în stare să te facă să simți ceea ce nu te caracterizează.

REALITATE

Sub nasul meu stă farfuria cu micul dejun, iar e tăcere, ridic ochii și-l văd, mereu e îmbrăcat la costum, având o cravată neagră. În ultimii doi ani, de ziua lui, i-am luat câte o cravată, nu neagră, niciodată nu l-am văzut purtându-le, niciodată nu am îndrăznit să întreb de ce nu o face. Mă gândesc că are motive.

Probabil că religia mea se numește „Motive”. Cred că fiecare are motive serioase conform cărora face anumite alegeri. Le accept. Alegerile. Nu doresc să aflu care sunt motivele, îmi este suficient să știu că acestea sunt. Nu sunt sigură în cine am încredere mai multă, în oameni sau în motivele lor.

Doar că de data aceasta nu pot să îi accept alegerea ori motivele, nu pot să accept nimic.

Dacă accept alegerile lui, le ignor pe ale mele, ceea ce nu e corect, nu trebuie să renunțăm la noi de dragul altuia, sunt șanse să ne transformăm într-un gol.

Detestă să vorbească mult, mereu e puțin distant, însă ține la mine, se simte. Și-a terminat micul dejun, s-a ridicat, s-a apropiat și m-a sărutat pe frunte, după care a plecat. Mereu pleacă și închide ușa în urma sa, iar eu mereu doresc să îl opresc și să îl rog să mă ia cu el. **Doar că ușile închise adesea rămân închise, e nevoie de curaj pentru a le deschide.**

VIS ALB-NEGRU

Sala enormă a operei mă cucerise, priveam în sus spre ornamentul de pe tavan și pereți. Apăreau din ce în ce mai mulți spectatori care se așezau la locurile cuvenite. Mă gândeam că iată acum, la operă, are loc viața. **În dependență de cât achităm pentru bilet, așa și ne așezăm, cineva pe locuri mai bune, altcineva pe locuri mai puțin bune. Totuși unii sunt invitați, pentru unii altcineva achită locul, deci, aceștia nu știu ce înseamnă să muncești și să primești un loc binemeritat. Totul e atât de absurd și logic în același timp, exact ca în viața reală.**

Simt o privire îndreptată spre mine, întorc capul, un tânăr drăguț îmi zâmbeste:

— Îți place aici?

Probabil mă cunoaște, îi zâmbesc gingaș drept răspuns.

— Da, enorm. Se pare că în câteva clipe are să înceapă.

Sala e plină, liniștea se făcea din ce în ce mai auzită. Ne ridicăm cu toții pentru a aplauda orchestra care-și face apariția pe scenă. Fiori și ochi înlăcrimați de la frumusețea pe care o aud. Simt cum pătrund într-o lume nouă, străină, dar primitoare. M-am regăsit prea târziu, asta era în capul meu, m-am regăsit prea târziu.

Brusc sala a devenit goală, m-am ridicat în picioare, dar nu vedeam pe nimeni, pe scenă apăruse tânărul care nu demult era lângă mine:

— Ce ai văzut? Ce ai simțit? La ce te-ai gândit?

— Mă gândeam că prea târziu m-am regăsit. Priveam la vioriste, violonceliste, la pianist, la toți în ansamblu și la toți individual. Oare ce simt ei? Oare realizează că datorită lor mă eliberez de presiunea prezentului, că nu gândesc altceva decât sunet și plăcere. Atât de mult doresc ca acest sentiment să fie reciproc, ei să mă elibereze prin muzica

lor de prezentul ce mă preocupă, iar ei să se elibereze de prezent prin muzica ce o creează. Să simțim la unison această libertate.

- Și ce ai văzut?
- Am văzut totul în alb-negru.
- Alb-negru?
- Da, mereu văd visele în alb-negru.

Născuții e prea lungi, sărind în
nu e rădăcină, iar din așezări se vede
desapăsătorii, mai sunt două ori de așezare,
ce se pot face în două ore?

Deși ore: Mult sau puțin? Probabil puțin
dar, probabil și puțin. Timp de două ore în
peste schimbarea viața rădăcină, un ora, fiind o
decizie de care în / frica. Poți atinge rădăcină
sau poți să te prăbușești în apă. Sunt două
cărți. Dar mijlocul? Da, există și un mijloc.
Evident. Dar: că acest mijloc este un
scena reprezintă o schimbare și o schimbare
apăsătoare de către puțin. Cei mai mulți se
să învinge la mijloc, acestu tin balanta, și
rămă cei mai importanți, dar nu se consideră
importanti. Trist. Dar: să se vede, să
scădă mijloc, doar că până atunci e nevoie să

REALITATE

Noaptea e prea lungă, soarele încă nu a răsărit, iar eu aștept să sune deșteptătorul, mai sunt două ore de așteptare, ce aş putea face în două ore?

Două ore. Mult sau puțin? Probabil mult, dar, probabil și puțin. Timp de două ore îți poți schimba viața radical, simplu, luând o decizie de care îți e frică. Poți atinge succesul sau poți să te prăbușești în eșec. Sunt două capete. Dar mijlocul? Da, există și un mijloc. Evident. Doar că acest mijloc este evitat, acesta reprezintă o stabilitate și o monotonie apreciată de către puțini. **Cei mai mulți se află anume la mijloc, aceștia țin balanța, ei sunt cei mai importanți, dar nu se consideră importanți.** Trist. Doresc să fac parte din acest mijloc, doar că până atunci e nevoie să

prind curaj ca în două ore să schimb totul. Cine a zis că firescul nu are nevoie de timp?

Întind mâna după căști și ascult, îmi reamintesc muzica din vis, aș compara, dar urăsc comparațiile stupide.

Cobor scările, îl văd din spate, deja mănâncă, încă nu și-a pus sacoul, e doar în cămașă. Sunt sigură că îmi aude pașii, trec pe alături:

- Bună dimineața, zic eu.
- Bună dimineața, cum ai dormit?
- Bine, mulțumesc.

Abia am reușit să privesc ce am în farfurie că el deja se ridică și pleacă. Din nou nu am vorbit, deși mi-am dorit asta. **Și așa zilnic se închid ușile discuțiilor dorite, dar nerostite.**

Viteza e ceva periculos, probabil anume sesizarea acestui pericol m-a făcut să mă îndrăgostesc și mai mult de motocicletă. Pentru acest oraș, sunt doar o puștoaică pe o motocicletă neagră care se ia la întrecere cu vântul, doar că pentru mine reprezintă

ceva mai mult, motiv pentru care mă iau la întrecere cu propriile puteri și ambiții. Am nevoie de curaj, și atunci când simt viteza, simt și curajul, încerc să prind de aripi această pasăre.

Oamenii curajoși sunt o raritate. Curajul în sine e un fenomen rar. Cu toate că trăim în perioade pașnice, ne este frică de propria opinie, viziune și de propriul scop. Ne este frică de noi și ne este frică de viața noastră. Doar oamenii curajoși trăiesc cu adevărat. Ceilalți îi invidiază.

Parchez și cu pași grăbiți mă îndrept spre biroul lui, toți mă privesc, dar asta nu contează, deschid ușa, cea pe care el a închis-o azi-dimineață și-i zic tot ce am de zis. Tace. **Oare este vreun leac împotriva tăcerii? Leac pentru doi concomitent, pentru cel care tace și pentru cel ce suportă această tăcere, la pachet, căci ambii suferă.** Ar trebui sugerată o asemenea idee doctorilor, la sigur cel ce o va crea, peste noapte are să devină miliardar. Probleme globale, probleme particulare.

Ciugulesc micul dejun, aud că sună telefonul, respir și răspund:

— Te ascult, Dio.

— După răspuns îmi dau seamă că nu ai reușit să discuți cu el.

— Nu, e complicat să deschid subiectul cu cineva care mereu undeva pleacă.

— Prin asta și vă asemenați.

— Nu prea cred. În fine, îmi voi atinge scopul.

— A rămas puțin timp.

— Te rog, nu îmi reaminti.

— Sper că nu te temi de el?

Am pus receptorul. Urăsc când cineva îmi zice că sunt fricoasă. Văd cheile de la motocicletă și mă decid să merg la el.

M-am simțit liberă când am ieșit din biroul lui, în sfârșit i-am zis tot ce am avut de zis, în sfârșit am făcut un pas către viața pe care mi-o doresc cu adevărat. Există lucruri pe care ni le dorim din tot sufletul, gânduri cu care ne

trezim dimineața și adormim noaptea. Cum e posibil ca acestea să nu se adeverească din moment ce deja fac parte din rutina zilnică?

Dacă tu ești un om care se trezește dimineața și se adormă noaptea, atunci de ce te gândești la asta? Dacă tu ești un om care se trezește dimineața și se adormă noaptea, atunci de ce te gândești la asta? Dacă tu ești un om care se trezește dimineața și se adormă noaptea, atunci de ce te gândești la asta?

— La ce te gândești, omule?

Au în glas curioșii, și începu să se opereze.

— Îmi cunoști numele?

— Da, de mulți timp. Îl știu de când te cunoașter.

— Măreți întrebări! Ce mi-ai gândit, omule?

— Din nou răspunzi la întrebări cu întrebări, nu e firesc?